

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/138/2019
Identifikačné číslo spisu:	2312217503
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2312217503.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu C. R., bývajúceho v L., zastúpeného Právne centrum s.r.o., so sídlom Bratislave, Mýtna 42, proti žalovanej AGROSTAAR KB spol. s r.o., so sídlom v Kráľovom Brode 2, zastúpenej JUDr. Jozefom Czibulom, advokátom, so sídlom vo Vlčanoch 749, o nahradenie prejavu vôle, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 25C/141/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. novembra 2018 sp. zn. 23Co/230/2018, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trnave z 26. novembra 2018 sp. zn. 23Co/230/2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Galanta (ďalej ako „súd prvej inštancie“) domáhal proti žalovanej nahradenia prejavu vôle, že ako predávajúci uzatvára so žalobcom ako kupujúcim kúpnu zmluvu o odplatnom prevode vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu o veľkosti 6/35 k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX pre okres I., obec L., katastrálne územie L. a to pozemok registra „C“ evidovaný na katastrálnej mape parc. č. 1200/133-zastavané plochy a nádvoria o výmere 18 m² a o odplatnom prevode vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu o veľkosti 6/35 k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX pre okres I., obec L., katastrálne územie L. a to pozemky registra „C“ evidované na katastrálnej mape parc. č. 1200/20-zastavané plochy a nádvoria o výmere 1942 m², parc. č. 1200/39-zastavané plochy a nádvoria o výmere 1295 m², parc. č. 1200/130-zastavané plochy a nádvoria o výmere 659 m², parc. č. 1200/131-zastavané plochy a nádvoria o výmere 522 m², parc. č. 1200/132-zastavané plochy a nádvoria o výmere 157 m², parc. č. 1200/166-zastavané plochy a nádvoria o výmere 380 m², parc. č. 1200/168-zastavané plochy a nádvoria o výmere 331 m², parc. č. 1200/180-zastavané plochy a nádvoria o výmere 385 m², parc. č. 1200/181-zastavané plochy a nádvoria o výmere 35 m², parc. č. 1200/182-zastavané plochy a nádvoria o výmere 19 m², za kúpnu cenu v celkovej sume 2.510,51 eur a zaplatiť náhradu vzniknutých trov konania.

2. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení veci Krajským súdom v Trnave (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 30. marca 2015 č. k. 25C/141/2012-244 žalobu žalobcu zamietol a rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov konania z titulu právneho zastúpenia 1.923,54 eur k rukám právneho zástupcu žalovanej do troch dní. Súd prvej inštancie v súlade s právnym názorom odvolacieho

súdu v rámci doplneného dokazovania skúmal, či došlo v danom prípade k porušeniu predkupného práva žalobcu. Uviedol, že v danom prípade bol predávajúcim predmetnej nehnuteľnosti Slovenský pozemkový fond (ďalej ako „SPF“), ktorý by v prípade určenia takzvanej relatívnej neplatnosti zmluvy bol účastníkom konania. SPF sa pri prevode vlastníctva predmetných pozemkov riadil zákonom č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej ako „zákon č. 180/1995 Z.z.“), ktorý mu neumožnil na iného previesť nehnuteľnosti len na žalovanú, ktorá je nesporne poľnohospodárskym podnikom a pozemky sa nachádzajú preukázateľne v zastavanom areáli stavby žalovanej, ktorá zároveň je vlastníkom príslušných pozemkov. Súd prvej inštancie konštatoval, že konkurenčným zákonným ustanovením v tomto prípade je § 140 Občianskeho zákonníka o predkupnom práve spoluvlastníkov, pričom poukázal na to, že uvedenú dvojkoľajnosť zákonodarca zákonom č. 115/2014 Z.z. doplnil ustanovenie § 19 zákona č. 180/1995 Z.z. odsekom 4, v zmysle ktorého „pri prevode vlastníctva k pozemkom z dôvodov uvedených v odseku 3 písm. c) až g) sa nepoužije ustanovenie § 140 Občianskeho zákonníka“. V zmysle uvedeného tak dospel k záveru, že predávajúci konal pri prevode vlastníctva v súlade s príslušnými špeciálnymi zákonnými ustanoveniami a preto platne previedol svoj spoluvlastnícky podiel na žalovanú a preto žalobu žalobcu zamietol.

3. Odvolací súd po zrušení a vrátení veci Najvyšším súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“) ostatným rozsudkom z 26. novembra 2018 sp. zn. 23Co/230/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu a že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Odvolací súd po vrátení veci dovolacím súdom na ďalšie konanie dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Odvolací súd dôvodil tým, že na základe uznesenia dovolacieho súdu z 31. júla 2018 sp. zn. 2 Cdo 114/2017 bolo jeho povinnosťou použiť analogický, systematický a teleologický výklad právnych noriem a nie gramatický. S poukazom na dôvodovú správu k zákonu č. 180/1995 Z.z. uviedol, že predmetný zákon patrí k najdôležitejším predpisom pozemkového práva, ktorého predmetom je nielen úprava konania o obnove evidencie niektorých pozemkov ale aj nakladanie s niektorými pozemkami a oprávnenia SPF. Účelom tejto právnej normy je potreba doriešiť právne vzťahy vlastníkov stavieb, ktorými sú poľnohospodárske nehnuteľnosti, k pozemkom s neznámym vlastníkom, na ktorých sa tieto stavby nachádzajú. Ak by bolo cieľom zákonodarcu vyporiadať vzťahy medzi jednotlivými spoluvlastníkmi pozemkov vrátane neznámych spoluvlastníkov navzájom, musel by zvoliť inú právnu konštrukciu a zároveň jej zákonnú legitimitu aj zdôvodniť, čo bolo aj príčinou zakotvenia neplatnosti predkupného práva spoluvlastníkov k pozemkom a teda, že vzťah zákona č. 180/1995 Z.z. je právnou normou *lex specialis* a Občiansky zákonník normou *lex generalis*. Odvolací súd tak konštatoval, že skúmaním objektívneho zmyslu § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 180/1995 Z.z. nemožno prísť k inému právnemu záveru ako k tomu, že jeho účelom je rozhodnúť v prospech žalovanej. Odvolací súd vo vzťahu k námietke, že ani na návrh žalobcu nevytyčil pojednávanie uviedol, že v danom prípade bol povinný rešpektovať právny názor dovolacieho súdu a preto nepovažoval za potrebné vo veci nariadovať pojednávanie za akýmkoľvek účelom. Záverom vyjadril konštatovanie, že právny názor dovolacieho súdu je minimálne diskutabilný, pretože nebolo bližšie zdôvodnené, či použitý výklad zákona nesmeruje proti jeho vyslovenému zneniu a nemohlo by ísť o výklad *contra legem*, keďže § 19 ods. 4 osobitného zákona v čase uzatvárania kúpnej zmluvy z 5. marca 2012 medzi SPF a žalovanou nebol účinný.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil poukazom na § 420 písm. f) CSP a na § 421 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) CSP. V zmysle dovolacej námietky vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP dovolateľ uviedol, že zásah do práva na spravodlivý proces vidí v tom, že odvolací súd, ktorý po rozhodnutí dovolacieho súdu druhým rozsudkom zmenil rozhodnutie a teda potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ho podľa procesných predpisov účinných v čase jeho rozhodnutia nevyzval, aby sa vyjadril k možnosti použitia ustanovení zákona, ktoré považoval za významné pre právne posúdenie danej veci a čím tak svoje rozhodnutie založil nečakane a prekvapivo na inom právnom závere. Ďalej poukázal na to, že odvolací súd neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na webovej stránke odvolacieho súdu. Poukázal aj na to, že odvolací súd nereagoval na žiadosť dovolateľa o nariadenie termínu pojednávania, čím vyššie uvedeným konaním došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) CSP dovolateľ uviedol, že odvolací súd v predmetnej právnej veci vykonal ústavne nesúladný výklad právnych noriem, pričom má za to, že na zistený skutkový a právny

stav veci nepoužil ústavné a súladné a interpretované platné a účinné právne normy. Navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia a zároveň, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu na ďalšie konanie.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania. V CSP sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené subjekty oprávnené podať dovolanie. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd zistil, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania, v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 CSP), ktoré dovolanie spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) a dovolateľ v ňom napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie.

13. Dovolateľ v danom prípade vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f) CSP a z § 421 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) CSP. Vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP dovolateľ namietal a porušenie práva na spravodlivý proces videl v tom, že odvolací súd neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na webovej stránke odvolacieho súdu, okrem iného namietal aj to, že odvolací súd nenariadil vo veci pojednávanie, že rozhodnutie odvolacieho súdu je stručné a arbitrárne a v tejto súvislosti je vo vzťahu k predchádzajúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu rozhodnutie prekvapivé, pretože boli odvolacím súdom použité iné ustanovenia zákona, ktoré pri doterajšom rozhodovaní neboli použité.

14. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

14.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

15. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa o ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

17. Podľa § 219 ods. 3 CSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

18. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou spočívajúcou v nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu, ktorá zakladá prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že z obsahu spisového materiálu, podaného dovolania a jeho príloh vyplýva, že odvolací súd v prejednávanej veci dňa 13. novembra 2018 nariadil termín verejného vyhlásenia rozsudku na 26. novembra 2018 (č. l. 369). Z obsahu zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku nachádzajúcej sa na č. l. 382 vyplýva, odvolací súd uviedol, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v lehote podľa § 219 ods. 3 CSP. Avšak z obsahu záznamu na úradnej tabuli, dostupnej na webovej stránke odvolacieho súdu vyplýva, že uvedený termín verejného vyhlásenia rozsudku sa v príslušnom zozname nenachádza, čím dovolací súd má za to, že odvolací súd termín verejného vyhlásenia rozsudku v predmetnej veci nezverejnil. V tejto súvislosti dovolací súd konštatuje, že dovolací súd už vo svojej skoršej rozhodovacej činnosti poukázal na dôležitosť a neopakovateľnosť verejného vyhlásenia rozsudku (napr. R 14/2010 a sp. zn. 5 Cdo 120/2009, 3 MCdo 16/2011) ako dôležitého procesnoprávneho inštitútu tvoriaceho imanentnú súčasť práva na spravodlivý proces. Oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku je jedným z kvalitatívnych atribútov, ktoré musia byť pre rešpektovanie práva na spravodlivý proces právne perfektné a bez väd. Iba strana, ktorá bola riadne

oboznámená s časom a miestom verejného vyhlásenia rozsudku má reálnu možnosť uplatniť svoje procesné práva. Ak súd na svojom webovom sídle alebo úradnej tabuli neinformoval o čase verejného vyhlásenia rozsudku, porušil tak právo strán sporu na spravodlivý proces. Rozsudok, ktorému takáto vada predchádza, je po preskúmaní jeho dokonalosti neudržateľný, pričom odstránenie tejto vady je možné iba cestou zrušenia takého rozsudku. Dovolací súd tak uvádza, že nedodržaním postupu oznámenia času a miesta vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 3 CSP došlo zo strany odvolacieho súdu v zmysle § 420 písm. f) CSP k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Dovolací súd si nemohol nevšimnúť v bode 14. rozsudku odvolacieho súdu rozporovanie právneho názoru vyjadreného dovolacím súdom v zrušujúcom uznesení z 31. júla 2018 sp. zn. 2 Cdo 114/2017 odvolacím súdom. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že postup odvolacieho súdu spočívajúci v nerešpektovaní záväzného právneho názoru, vysloveného v zrušujúcom uznesení dovolacieho súdu, a to len na základe vlastného uváženia, je neprípustným postupom, ktorý narúša princíp právnej istoty. Záväznosť právneho názoru dovolacieho súdu, ktorý dovolací súd uviedol v zrušovacom rozhodnutí, spôsobuje, že súd nižšej inštancie je pri ďalšom rozhodovaní v danej veci týmto názorom viazaný. To znamená, že súd nižšej inštancie už nemá naďalej voľnú úvahu pri právnom posúdení skutkového stavu v danom spore a je povinný riadiť sa právnym posúdením súdu vyššej inštancie a na jeho základe spor rozhodnúť. V tomto prípade hovoríme o kasačnej záväznosti zrušovacieho rozhodnutia, v zmysle ktorej je súd nižšej inštancie povinný bezvýhradne sa podriaďiť právnemu názoru súdu vyššej inštancie vyslovenému v zrušovacom rozhodnutí (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 12/2016). Dovolací súd v tejto súvislosti už niekoľkokrát judikoval, že pri kasačnom rozhodnutí neexistuje pre súd nižšej inštancie priestor na právny dialóg alebo úvahy o tom, či je záväzný právny názor správny, fundovaný alebo úplný (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 155/2011). Táto povinnosť bezvýhradne sa podriaďiť právnemu názoru súdu vyššej inštancie súdu nižšej inštancie vyplýva z nutnosti definitívne ukončiť konkrétny spor a predísť nekonečnému súdnemu presúvaniu spisu medzi súdmi, čo by neúmerne predlžovalo konanie, a tým porušovalo ústavné práva účastníkov na skončenie veci v primeranej dobe a na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

20. Nakoľko dovolací súd uznal prípustnosť a dôvodnosť dovolacej námietky vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP týkajúcej sa nezverejnenia termínu verejného vyhlásenia rozsudku na webovej stránke súdu v zmysle § 219 ods. 3 CSP, tak sa ďalej nezaoberal prípustnosťou a dôvodnosťou ďalších námietok vyplývajúcich jednak z § 420 písm. f) CSP a z § 421 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) CSP.

21. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd v zmysle § 449 a § 450 CSP zrušil rozsudok odvolacieho súdu z 26. novembra 2018 sp. zn. 23Co/230/2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.